

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov **1/ Ing. arch. J. T.**, bývajúcej v B., **2/ V. T.**, bývajúceho v B., obaja zastúpení JUDr. A. B., advokátom v B., proti žalovaným **1/ Ing. V. T.**, bývajúcim v B., **2/ Ing. J. B.**, bývajúcim v D., **3/ Ing. D. B.**, bývajúcej v D., všetci zastúpení JUDr. B. T., advokátkou v K., **o určenie práva bývania a iné**, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 11 C 118/2008, o dovolaní žalovaných proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 20. októbra 2009 sp. zn. 14 Co 262/2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 20. októbra 2009 sp. zn. 14 Co 262/2009 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Dovolanie žalovaného 1/ **o d m i e t a**.

Žalobcom 1/ a 2/ náhradu trov dovolacieho konania vo vzťahu k žalovanému 1/ nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava II rozsudkom zo 6. mája 2009 č.k. 11 C 118/2008-125 zamietol žalobu žalobcov, ktorou sa domáhali určenia, že majú právo užívať byt č. X. nachádzajúci sa na X. poschodí domu súp. č. X. na A., zap. na LV č. X. na Katastrálnom úrade, Správa katastra pre Hlavné mesto SR B. až do zabezpečenia primeraného náhradného bytu podľa § 713 ods. 1 Občianskeho zákonníka a uloženia povinnosti žalovaným, aby strpeli výkon práva užívania predmetného bytu oboch žalobcov a to až do zabezpečenia primeraného náhradného bytu podľa § 713 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalovanému 1/ priznal náhradu trov konania vo výške 100 % a žalovaným 2/, 3/ náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že povinnosť umožniť žalobcom

bývanie v predmetnom byte neprešla prevodom vlastníctva bytu na žalovaných 2/, 3/, preto nie je možné uložiť im povinnosť strpieť výkon práva užívania bytu žalobcami do zabezpečenia náhradného bytu. Žalovanému 1/ túto povinnosť nie je možné uložiť, lebo nie je vlastníkom predmetného bytu. Pokiaľ ide o požadované určenie práva byť užívateľ až do zabezpečenia náhradného bytu, súd prvého stupňa uviedol, že právo žalobkyne bolo odvodené od vlastníckeho práva rozvedeného manžela k bytu a zánikom jeho práva k bytu zanikol aj jej nárok v byte sa zdržiavať a plnoletému žalobcovi nemajú rodičia povinnosť zabezpečovať bývanie a on nemá povinnosť s nimi bývať, naviac má zabezpečené bývanie v garsónke v mieste štúdia.

Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 20. októbra 2009 sp. zn. 14 Co 262/2009 na odvolanie žalobcov rozsudok súdu prvého stupňa zmenil voči žalovaným 2/, 3/ tak, že im uložil povinnosť strpieť výkon práva užívania predmetného bytu č. X. na X. poschodí bytového domu na A. žalobcami 1/ a 2/ a vo zvyšku napadnutý rozsudok potvrdil. Žalovaným 2/, 3/ uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcom náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania v sume 1 375,60 Eur k rukám právneho zástupcu a v časti týkajúcej sa trov konania žalovaného 1/ napadnutý rozsudok zmenil tak, že mu náhradu trov prvostupňového konania nepriznal a nepriznal mu tiež náhradu trov odvolacieho konania. Svoje rozhodnutie vo veci samej odôvodnil len odkazom na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 43/1999 a sp. zn. 1 M Cdo 7/2004, z ktorých vychádzal. O trovách konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podali dovolanie žalovaní. Žiadali ho zmeniť a žalobu v celom rozsahu zamietnuť z dôvodu, že rozsudok odvolacieho súdu nemá náležitosti ustanovenia § 157 O.s.p., nakoľko neobsahuje presné označenie účastníkov, keď nie je v ňom uvedené bydlisko žalobcov a odvolací súd rozhodol v rozpore so žalobným návrhom, keď povinnosť strpieť výkon práva užívateľ predmetný byt časovo nevymedzil, t.j., toto právo žalobcom priznal časovo neobmedzene. Posudzujúc dovolanie žalobcov podľa jeho obsahu (§ 41 ods. 2 O.s.p.), namietali i nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), keď poukazovali na vlastnícke práva žalovaných 2/, 3/, ktoré sú týmto rozhodnutím porušované. Uviedli, že žalovaný 1/ vyzýval žalobkyňu 1/ na riešenie jej bytovej otázky, naviac sa domnievajú, že žalobcovia majú bytovú otázku vyriešenú a žalobkyňa v konaní nepreukázala naliehavý právny záujem na požadovanom

určení. Rozhodnutím odvolacieho súdu podľa názoru žalovaných vznikol hrubý nepomer medzi bremenom povinného vlastníka nehnuteľnosti a výhodami oprávnených, ktorých výkon práva na dobu neurčitú presahuje únosnú mieru aj so zreteľom na to, že táto zmena v obsahu vecného bremena je v rozpore s dobrými mravmi zakotvenými v § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Podaním z 3. decembra 2009 žiadali odložiť vykonateľnosť napadnutého rozsudku.

Žalobcovia navrhli dovolanie žalovaných ako nedôvodné zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil splnenie predpokladov pre odloženie vykonateľnosti napadnutého rozsudku v zmysle § 243 O.s.p. a v súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie bolo podané proti právoplatnému rozsudku odvolacieho súdu oprávnenou osobou (účastníkmi konania) v zákonnej lehote (§ 240 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), preskúmal rozsudok odvolacieho súdu a dospel k záveru, že ho treba zrušiť.

V prejednávanej veci dovolanie smerovalo proti výroku rozsudku, ktorým bol rozsudok súdu prvého stupňa zmenený, ale tiež proti potvrdzujúcemu výroku.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa. Dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.).

V zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne

rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., zaoberal sa dovolací súd otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j., či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka byť účastníkom konania, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde konanie sa mohlo začať len na takýto návrh, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom či súdom nesprávne obsadeným).

Dovolatelia nenamietali vo svojom odvolaní vady konania podľa § 237 písm. a/ – g/ O.s.p. a dovolací súd vady konania podľa § 237 písm. a/ – e/ a g/ O.s.p. v odvolacom konaní ani nezistil.

Podľa § 237 písm. f/ O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Vada konania vymedzená v citovanom ustanovení § 237 písm. f/ O.s.p. je vo svojej podstate porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (oznámenie Ministerstva zahraničných vecí ČSFR č. 209/1992 Zb.). Požiadavky na riadne zdôvodnenie rozsudku súdu vo vnútroštátnych podmienkach Slovenskej republiky ustanovuje § 157 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáha a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril žalovaný, prípadne iný účastník konania, jasne, stručne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Dbá pritom aj na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Výkladom citovaného ustanovenia O.s.p. pritom treba dospieť k záveru, že s tam uvedenými požiadavkami je v rozpore nielen úplný či

čiasťočný nedostatok (absencia) dôvodov rozhodnutia, ale napríklad aj existencia extrémneho nesúladu medzi právnymi závermi súdu a jeho skutkovými zisteniami, resp. prípad, keď právne závery zo skutkových zistení žiadnej možnej interpretácie nevyplývajú, a napokon len všeobecné súhrnné zistenia bez špecifikácie jednotlivých dôkazov, z ktorých mali byť tieto zistenia vyvedené. Povinnosť súdu riadne odôvodňovať rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vyporiada i so špecifickými námietkami účastníka. Porušením uvedeného práva účastníka na jednej strane a povinnosti súdu na druhej strane sa účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak potom nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá zároveň aj dôvodnosť podaného dovolania. Súd v odôvodnení svojho rozhodnutia sa musí vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení jednoznačne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Niet v ňom miesta pre dohady a domnienky. Účelom odôvodnenia rozsudku je predovšetkým preukázať jeho správnosť a odôvodnenie súčasne musí byť i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutí súdu, t.j. musí byť preskúmateľné.

Rozsudok odvolacieho súdu nespĺňa uvedené náležitosti, keď z obsahu rozhodnutia nie je možné zistiť, akými úvahami sa odvolací súd riadil pri hodnotení dôkazov (sám dokazovanie nezopakoval ani nevykonal nové). Z obsahu odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia (ani z obsahu zápisnice o pojednávaní) nie je možné zistiť ani to, v akom rozsahu je rozhodnutie súdu prvého stupňa predmetom odvolacieho konania, pretože v tomto smere vadu odvolania odvolací súd ani neodstraňoval, keď odvolanie podali žalobcovia výslovne voči žalovaným 2/, 3/, pričom odvolací súd potvrdil zamietajúci výrok vo veci samej aj voči žalovanému 1/ a navyše, žalobcovia ponechali na úvahe súdu, či je potrebné rozhodovať o určovanom petite. Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu postráda akékoľvek náležitosti ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p., keď predovšetkým nemožno z neho zistiť ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, najmä však akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, pretože len púhy odkaz na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, so závermi ktorého sa stotožňuje nemožno v žiadnom prípade považovať za dostačujúce. Odvolací súd tým, že svoje rozhodnutie neodôvodnil v súlade

s požiadavkami ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p., účastníkom konania odňal možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak nie je v dovolaní namietaná, je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmatečnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní.

Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Z ustanovenia čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky vyplýva, že každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov, v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

Podľa § 1 O.s.p. Občiansky súdny poriadok upravuje postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov, ako aj výchova na zachovávanie zákonov, na čestné plnenie povinností a na úctu k právam iných osôb.

Právo na súdnu ochranu, okrem Ústavy Slovenskej republiky (čl. 46 ods. 1), Listiny základných práv a slobôd (čl. 36 ods. 1) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (čl. 6 ods. 1), zabezpečujú a vykonávajú aj jednotlivé ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku.

Ak tento zákon neustanovuje inak, pre konanie na odvolacom súde platia primerane ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa (§ 211 ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 122 ods. 1 O.s.p. dokazovanie vykonáva súd na pojednávaní, ak neboli splnené podmienky na vydanie rozhodnutia bez ústneho pojednávania.

Z ustanovenia § 125 O.s.p. vyplýva, že za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci, najmä výsluch svedkov, znalecký posudok, správy a vyjadrenia orgánov, fyzických osôb a právnických osôb, listiny, ohliadka a výsluch účastníkov. Pokiaľ nie je spôsob vykonania dôkazu predpísaný, určí ho súd.

Z ustanovenia § 220 O.s.p. vyplýva, že odvolací súd zmení rozhodnutie súdu prvého stupňa, ak nie sú splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 219), ani jeho zrušenie (§ 221 ods. 1).

Podľa § 213 ods. 1 O.s.p. odvolací súd je viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil súd prvého stupňa s výnimkami ustanovenými v odsekoch 2 až 7.

Ak má odvolací súd za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu opakuje sám (§ 213 ods. 3 O.s.p.).

Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že predpokladom toho, aby odvolací súd mohol zmeniť napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa, ak má za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, je opakovanie dokazovania v potrebnom rozsahu odvolacím súdom. Podmienkou zmeny rozhodnutia v takomto prípade je teda skutočnosť, že odvolací súd sám opakuje v potrebnom rozsahu dokazovanie, na základe ktorého dospeje k skutkovému stavu, odlišnému od skutkového stavu zisteného prvostupňovým súdom, tvoriacemu podklad pre rozhodnutie v danej veci.

Dovolací súd z obsahu spisu zistil, že odvolací súd z dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa vyvodil odlišné skutkové a na ich základe aj právne závery, ako súd prvého stupňa, bez toho, aby vo veci vykonal akékoľvek dokazovanie (zopakovanie alebo doplnenie).

Ak sa však odvolací súd chcel odchýliť od skutkových zistení súdu prvého stupňa na základe bezprostredne pred ním vykonaných dôkazov, mal dokazovanie v zmysle § 213 ods. 3 O.s.p. sám v potrebnom rozsahu opakovať a zadovážiť si tak rovnocenný podklad pre odlišné hodnotenie dôkazov v zmysle § 132 O.s.p. Len takýto postup je aj v súlade so zásadou priamosti a ústnosti občianskoprávneho konania. Je neprípustné, aby odvolací súd ku svojim odlišným skutkovým zisteniam, vedúcim k záveru o zmene rozsudku súdu prvého stupňa v tom smere, že žalovaní 2/, 3/ majú povinnosť strpieť výkon práva užívania bytu žalovanými, dospel iba na základe prehodnotenia dôkazov vykonaných súdom prvého stupňa a to bez toho, aby skutočnú potrebu užívania predmetného bytu žalobcami mal dostatočne preukázanú.

Z obsahu zápisnice o pojednávaní pred odvolacím súdom z 20. októbra 2009, na ktorom bolo aj meritórne rozhodnuté, totiž vyplýva, že krajský súd na tomto pojednávaní žiadne dokazovanie nevykonal. Nezopakoval ani dôkazy vykonané súdom prvého stupňa, napriek tomu, že z nich vyvodil opačné závery, ako súd prvého stupňa. Bez toho, aby v odvolacom konaní sám podrobne vypočul účastníkov, a tým zabezpečil bezprostrednosť vykonania tohto dôkazu pred svojím rozhodnutím, k skutočnostiam, ktoré prehodnotil v odôvodnení svojho rozhodnutia, ponechal na odvolacom pojednávaní len priestor na prednes právnych zástupcov účastníkov, ktorí sa však k priebehu skutočností, rozhodujúcich pre záver, ktorý prijal odvolací súd, mohli vyjadriť len sprostredkovane, resp. vôbec vedomosť o týchto skutočnostiach nemali. Navyiac, dovolací súd považuje za dôvodnú námietku žalovaných 2/, 3/, že tak, ako odvolací súd povinnosť žalovaným 2/, 3/ strpieť užívanie predmetného bytu žalobcami uložil, uložil ju bez časového ohraničenia.

V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné uviesť, že podanie správy predsedom senátu alebo povereným členom senátu o doterajšom priebehu konania, ktorá povinnosť vyplýva odvolaciemu súdu z ustanovenia § 215 O.s.p., nie je zopakovaním dokazovania v zmysle § 122 a nasledujúcich O.s.p. Nedostatok vykonania akéhokoľvek

dokazovania napokon vyplýva aj z odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku, z ktorého rovnako nevyplýva, že by dokazovanie odvolacím súdom bolo vykonané.

Odvolací súd si tak nezadovážil rovnocenný zákonný procesný podklad pre odlišné hodnotenie dôkazov v zmysle § 132 O.s.p., a preto sú jeho skutkové a na ne nadväzujúce právne závery zatiaľ predčasné a dovolaciemu súdu neprislúcha v súčasnom štádiu konania oprávnenie na ich hodnotenie.

Pokiaľ dovolatelia namietali, že rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), treba uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Dovolateľmi napadnutý rozsudok nebolo možné v dovolacom konaní podrobiť prieskumu z hľadiska správnosti zaujatých právnych záverov, lebo skutkové zistenia odvolacieho súdu vyplývajúce zo spisu nedávajú (vzhľadom na už spomenutú tzv. inú vadu konania) pre toto posúdenie dostatočný podklad.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že konanie odvolacieho súdu je postihnuté nielen inou vadou, majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) ale aj vadou konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., ktorá zakladala dôvod zrušenia rozsudku aj v jeho potvrdzujúcom výroku. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie v zmysle ustanovenia § 243b ods. 2 O.s.p.

V novom rozhodnutí odvolací súd rozhodne aj o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 veta druhá O.s.p.).

Pokiaľ ide o dovolanie žalovaného 1/ treba uviesť, že právo podať dovolanie nie je dané tomu účastníkovi, v neprospech ktorého rozhodnutie odvolacieho súdu nevyznelo a ktorý týmto rozhodnutím nebol dotknutý na svojich právach. V danej veci bol dovolaním aj žalovaného 1/ napadnutý výrok rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorým bolo rozhodnuté len o právach žalovaných 2/, 3/. Preto dovolanie žalovaného 1/ nie je subjektívne prípustné a bolo

dovolacím súdom v zmysle § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p., odmietnuté.

O náhrade trov dovolacieho konania vo vzťahu žalobcov a žalovaného 1/ dovolací súd rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. (s použitím analógie) v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., keď neboli dané dôvody pre použitie § 146 ods. 2 O.s.p.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 25. novembra 2010

JUDr. Eva Sakálová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová